

Arrest

nr. 53 582 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die *loco* advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Russische nationaliteit, komt op 20 september 2005 België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 22 mei 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing heeft verzoeker beroep ingesteld bij de Vaste Beroepscommissie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) neemt dit beroep over en verwerpt dit bij arrest nr. 31 012 van 2 september 2009.

Op 13 augustus 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 oktober 2009 en 8 juni 2010 actualiseert verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“(...)

Redenen:

Betrokkene haalt middels een actualisatie dd. 01.10.2009 aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 13.08.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de mogelijke vermeende schending van art. 8 EVRM en de verwijzing naar de wet van 22.12.1999) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene beroept zich middels zijn actualisatie dd. 01.10.2009 op het criterium 1.1 van de instructie van 19.07.2009. Betrokkene kwam in België aan op 20.09.2005 en diende op 20.09.2005 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten met de beslissing ‘het beroep wordt verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 04.09.2009. De duur van de asielprocedure – namelijk 3 jaar, 11 maanden en 16 – is niet voldoende om te komen aan de vereiste 4 jaar zoals vermeld onder punt 1.1.

Het feit dat betrokkene sinds 20.09.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou hebben geleerd, een attest van inburgering voorlegt, een huurcontract voorlegt, duurzame sociale bindingen zou zijn aangegaan en een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...).”

Op 11 oktober 2010 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Enige Middel: Schending van het redelijkheidbeginsel.

Verzoeker stelde zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Meer in het bijzonder beroept verzoeker zich op het criterium 1.1 van de instructie van 19 juli 2009.

Dit stelt dat vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van vier jaar in geval van alleenstaanden, in aanmerking komen voor een regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Huidige verweerster verklaarde de aanvraag van verzoeker weliswaar ontvankelijk doch ongegrond;

Hiertoe werd gesteld dat verzoeker zijn asielaanvraag indiende op 20 september 2005, en dat de asielprocedure werd beëindigd bij de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 september 2009;

Met andere woorden duurde de volledige asielprocedure in totaal 3 jaar, 11 maanden en 16 dagen, en bijgevolg niet de vooropgestelde vier jaar;

Er dient dus te worden vastgesteld dat verzoeker in feite een periode van 15 luttele dagen tekort kwam om op basis van artikel 9bis en het criterium 1.1 van de instructie van 19 juli 2009 een regularisatie te bekomen;

Het mag duidelijk zijn dat dit een zeer onredelijke beslissing is;

Zonder enige betwistingen moet worden vastgesteld dat de Belgische Staat, gelet op haar regelgeving, van oordeel is dat een periode van 4 jaar als onredelijk lang moet worden beschouwd, en niet getuigd van behoorlijk bestuur in hoofde van de overheid;

Door thans een periode van amper 15 dagen als doorslaggevend te beschouwen om een aanvraag niet toe te kennen wordt een beslissing genomen die volledig buiten proportie ligt;

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen.

De maatregel mag bijgevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefte doel. In onderhavig geval is er duidelijk sprake van enige disproportionaliteit.

Dergelijke zeer strikte en letterlijke toepassing van de voornoemde instructie ligt in de eigenlijke bedoeling welke aan de oorsprong lag van deze instructie;

Het mag duidelijk zijn dat men deze personen die al een geruime tijd in het land zijn, en die, zonder dat zij hieraan zelf enige schuld hadden, lange tijd hebben moeten wachten op een beslissing inzake hun asielaanvraag, gemachtigd zouden worden om wettig in het land te verblijven;

Vanzelfsprekend werd er dan op een bepaald ogenblik een ronde termijn vastgelegd, welke men dan zou beschouwen als een onredelijk lange termijn;

Het is echter volstrekt onredelijk en onlogisch om zonder meer te stellen dat een periode van vier jaar onredelijk lang is, en een periode van 3 jaar, 11 maanden en 16 dagen dit niet zou zijn;

Een zeer rigide houding zal enkel met zich meebrengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer.

In dit kader dient ook nog opgemerkt te worden dat verzoeker zijn initiële aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende op 13 augustus 2008;

Verder deed hij de nodige actualisaties op respectievelijk 1 oktober 2009 en 8 juni 2010;

Desalniettemin diende verzoeker nog te wachten tot 18 oktober 2010, zijnde twee jaar en 2 maanden na zijn initiële aanvraag, en 1 jaar en 1 maand na het beëindigen van zijn asielprocedure vooraleer hij een beslissing terzake mocht ontvangen;

Met andere woorden is verzoeker intussen al meer dan 5 jaar in België;

In deze periode heeft verzoeker van bij het begin tot op heden al de mogelijke, wettelijke stappen ondernomen om zijn toestand te legaliseren;

Door thans de bestreden beslissing te nemen op de voormelde gronden, gooit men verzoeker als het ware vijfjaar terug in de tijd, en zou men hem terugsturen naar een voor hem intussen onmogelijke situatie in zijn thuisland;

Verzoeker thans met quasi onmiddellijke ingang gedwongen terugsturen naar Rusland zou volkomen dus volkomen onredelijk zijn, en iedere verhouding tussen de werkelijke situatie enerzijds, en de vigerende regelgeving anderzijds met de voeten treden.

Vanuit puur menselijk standpunt is het van fundamenteel belang de verhouding regelgeving en persoonlijke toestand proportioneel wordt benaderd, wat echter niet gebeurt door het nemen van de thans bestreden beslissing.

Met andere woorden is het redelijkheidbeginsel duidelijk geschonden en is het aangevoerde middel volkomen gegrond.”

4.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoekers beschouwingen, die er kennelijk op gericht zijn de Raad ertoe te brengen een feitelijke herbeoordeling van zijn dossier te maken en te doen besluiten dat de duur van zijn asielprocedure toch zou volstaan om hem een machtiging tot verblijf te verschaffen, niet kunnen worden aangenomen. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend immers over een ruime appreciatiebevoegdheid. Verwerende partij wijst erop dat de Raad ter zake slechts een marginale toetsingbevoegdheid uitoefent en niet bevoegd is zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Verwerende partij merkt verder op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt. *In casu* is de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk tot zijn besluit gekomen. Verzoekers beschouwingen als zou de instructie op een strikte manier worden toegepast, kan vanzelfsprekend geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verzoeker heeft zich in de actualisering van zijn aanvraag zelf beroepen op de instructies om geregulariseerd te worden. Verzoeker kan volgens verwerende partij thans niet ernstig voorhouden dat een voorwaarde die gesteld wordt in deze instructie niet mag worden toegepast terwijl hij zich zelf uitdrukkelijk op deze instructie beriep en stelde op basis hiervan te moeten worden geregulariseerd. *In casu* heeft de gemachtigde terecht in de bestreden beslissing gemotiveerd dat criterium 1.1 van de vernietigde instructie betrekking heeft op het geval van vreemdelingen met een asielprocedure van vier jaar, terwijl de asielprocedure van verzoeker in totaal slechts drie jaar, elf maanden en zestien dagen duurde en dus niet de vooropgestelde 4 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. De gemachtigde handelde bij het nemen van zijn beslissing binnen het kader van de grote discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt, na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. De *in casu* bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de redelijkheidverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

4.3. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij in feite een periode van 15 dagen tekort kwam om op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het criterium 1.1 van de instructie van 19 juli 2009 een regularisatie te verkrijgen. Volgens verzoeker nam verwerende partij een beslissing die volledig buiten proportie ligt door dergelijke zeer strikte en letterlijke toepassing van de voornoemde instructie. Het nagestreefde doel van deze instructie van 19 juli 2009 is dat personen, die al een geruime tijd in het land zijn en die zonder dat zij hieraan zelf enige schuld hadden, lange tijd hebben moeten wachten op een beslissing inzake hun asielaanvraag, gemachtigd zouden worden om wettig in het land te verblijven. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing een zeer onredelijke beslissing.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 13 augustus 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende en deze op 1 oktober 2009 en 8 juni 2010 met een brief van zijn raadsman actualiseerde. In de actualisering van 1 oktober 2009 stelt de raadsman van verzoeker het volgende: *"Ik schrijf U deze brief conform de nieuwe regularisatievoorwaarden. (...) Hij voldoet aan de voorwaarden van 1.1 Immers: 1) Cliënt bevindt zich al gedurende 4 jaar in een asielprocedure en dit is langer dan de onredelijk lange asielprocedure van 3 jaar.. 2) Cliënt is ook in het bezit van een attest van immatriculatie."* In de brief van 8 juni 2010 stelt verzoeker nogmaals het volgende: *"Op 1 oktober 2009 diende cliënt een verzoek tot machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij voldoet perfect aan punt 1.1 van de nieuwe regularisatie-instructies."*

Verzoeker meende dus dat hij voldeed aan criterium 1.1 van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium bepaalt dat een alleenstaande wiens asielprocedure minstens 4 jaar duurde een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen krijgen. Deze periode van vier jaar wordt gerekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de bevoegde dienst tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten. *In casu* diende

verzoeker zijn asielaanvraag in op 20 september 2005. Deze werd afgesloten door het arrest nr. 31 012 van 2 september 2009 waarbij deze asielaanvraag van verzoeker definitief werd afgesloten. Dit arrest werd op 4 september 2009 aan verzoeker betekend.

De Raad stelt vast dat het criterium 1.1. van de instructie van 19 juli 2009, waarop verzoeker zich uitdrukkelijk zelf beroept, duidelijk stelt dat de asielprocedure onredelijk lang, namelijk vier jaar voor alleenstaanden moest bedragen, opdat de vreemdeling een machtiging tot verblijf zou kunnen krijgen.

Verzoeker kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat de asielprocedure minstens vier jaar had moeten duren. Gelet op het feit dat de asielprocedure van verzoeker drie jaar, 11 maanden en 16 dagen duurde en dus niet de vereiste vier jaar, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 1.1 en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België. De Raad merkt trouwens op dat verzoeker het gegeven dat zijn asielprocedure geen vier jaar heeft geduurd niet betwist. Het feit dat verzoeker ondertussen al meer dan vijf jaar in België is, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de bestreden beslissing dat zijn asielprocedure drie jaar, 11 maanden en 16 dagen duurde.

De bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing met zich mee zal brengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer, is een loutere bewering die door geen enkel stuk wordt gestaafd en waarmee dus verzoeker de onredelijkheid van de bestreden beslissing niet aantoonde.

Gelet op het voorgaande blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET